Marc Granell

Mastaba

On aquella
remor de violetes
ofegada amb el bes
que fou naufragi i tomba?

bromera poesia

Era
tanta la llum,
tan gel el buit,
tan cabalós
era l'abisme

que el plor s'aturà
al cor de la gola

i l'espant emmudí
el crit i la ràbia.

Venia la nit
i era un cau de silencis,
de dubtes esglai i tendres
ofegats en el mar tenebrós
d'un futur immens i inexpugnable.

No hi ha hagut mar
com aquell mar
que rebentava
de sol
fet paradís
anhel
i memòria.

Com aquella clau
que obria
tots els panys

cada lletra,
cada paraula,
cada número

anava obrint,
màgia inaudita,

senderes de llum

cap als únics possibles
inferns i cels
terribles i fructífers.

Pujaven les veus
del mercat i obrien,

com un meló d'or,

infinit el dia
de tedi i de foc.